

• ГУМОРЕСКА

Необачний крок

ВІН подзвонив мені на роботу. Голос його тремтів.
 – Мені необхідно, розумієш, необхідно з тобою порадитися!
 А ввечері ми сиділи в кафе «Сніжинка» і пили каву.
 – Нічого із собою не можемо вдіяти. Я кохаю Галю. І ніхто не має права нам перешкоджати, – говорив він, розмахуючи руками.
 – Але ж у тебе дружина, – заперечив я.
 – Ну то й що! В якому сторіччі ми живемо? Ти вважаєш, що я мушу страждати, конати від кохання і врешті-решт кінчити життя самогубством?
 – Якщо так вирішується справа...
 – Не інакше! Для мене хвилинка без неї – мука.
 – Але ж у тебе діти, – нагадав я.
 – Ну й що! Я і не збираюсь кидати їх напризволяще. Діти є діти. А без неї все одно не можу.
 – А коли все це пройде? – запитав я.
 – Ніколи! Така любов буває раз у житті.

– Переконалий?
 – Ти ще питаєш. Та я очі заплющу і бачу її. Чарівну! Єдину в цілому світі.
 – А що ж ти хочеш од мене?
 – Поради. Лише поради.
 – Розумієш, – сказав я, – мені здається, що людина мусить сама вирішувати подібні питання.
 – Ти ж мій друг...
 – Так-от, як друг, я хочу сказати...
 – Тільки не кажи мені, що тобі подобається моя дружина. Я знаю, зараз ти будеш хвалити її виняткові кулінарні здібності або вміння добре вести хатнє господарство. Таке я вже чув. Головне не це. Вона не любить мене! Я їй байдужий. У самої якось вихопилося, що прийде час – і вона покине мене. Я її бачити не можу. Так чи інакше втечу з дому...
 Він чекав відповіді, нервово зав'язуючи серветку в морський вузол.
 – І все ж це надзвичайно відповідальний крок... – почав я.
 – Звичайно, – підхопив він. – І якщо його не зробити негайно, зна-

Отиски-самоотиски

ДУРИСТИЧНЕ БЮРО.
 МІРАЖ В ПОСТЕЛІ.
 НОРКОМАНКА.
 СПРАВА ПРО РОЗЛЮЧЕННЯ.
 Ростислав ЖУРОМСЬКИЙ.

чить, приректи себе на вічне страждання. Вона все одно піде, а я втрачу те, чого люди шукають і не знаходять ціле життя.
 – Тоді що ж... – сказав я.
 – Спасибі! – підвівся він і міцно потиснув мені руку. – Я вірив: ти порадиш так, як треба. Ти справжній друг!
 Через місяць я зустрів його в троллейбусі.
 – Ти знаєш, – сказав він, – добре, що я не скористався твоєю порадою. Галя виявилася такою вертихвісткою, аж згадувати гидко.
 А недавно я зайшов у кафе «Сніжинка» і став у чергу за кавою.
 – Он, бачиш того типа в коричневій куртці? – почув я знайомий голос. – Це він хотів розбити наше сімейне щастя. Радив мені розлучитися з тобою, моя кохана. А ще другом вважався...
 Юрій ПРОКОПЕНКО.

Запитаннячка

• Якщо ціни на алкоголь збільшують, щоб люди менше пили спиртні напої, то тарифи на комунальні послуги підвищують, щоб ми менше жили?
 • Чому в оголошеннях «Заберіть безплатно» завжди хочуть позбутися тільки гарних, лагідних, слухняних кошенят і цуценят?

Мал. Іропа КІЙКА.

Народні устішки

– Як ви дожили до ста років?
 – А я один раз на рік випробовую свій організм на алкоголь.
 – І скільки ви в цей день випиваєте?
 – Та ні, в цей день я взагалі не п'ю!

* * *

Зустрілися два сусіди. Один питає іншого:

– Петре, що сталося? Маєш такий вигляд, наче хтось тебе відлупцював...
 – Якби ж тільки побили... Гроші в мене відібрали!
 – Ти хоч запам'ятав грабіжників?!
 – А що там пам'ятати – жінку і тещу...

• БУВАЛЬЩИНИ

Тільки дітям не показуй!

У РАДЯНСЬКІ часи широко практикувалися зустрічі творчої інтелігенції з народом – на підприємствах, в організаціях та установах, у мікрорайонах за місцем проживання населення. А в 60-ті–80-ті роки минулого століття було започатковано ще одне нововведення: письменників, художників, артистів зачисляли до складу комуністичних бригад. Звичайно, активними членами таких колективів вони вважалися символічно.

Щодо мене, то за дорученням Київської письменницької організації я зазвичай виступав на літературних вечорах у жіночому гуртожитку заводу «Большевик». Отож керівництво підприємства вирішило й мене вшанувати, відзначити мій вклад у будівництво комунізму. І тут виникла неув'язка, бо я ж виступав не в цехах, а в гуртожитку. Проблему розв'язали дуже просто: за підписами директора заводу та секретаря парткому мені вручили незвичайний і навіть історичний документ. Читайте, вивчайте (а чоловіки ще й заздріть): «За заслуги в комуністическом воспитании молодежи поэт Микола Сом зачисляется почетным членом женского общежития № 1 киевского завода «Большевик».

Моя дружина, прочитавши це «зачисление», сміялася до сліз, а потім сказала: «Колю! Перед своїми друзями можеш хвастати скільки завгодно, але нашим дітям – не показуй!»

Кораблів уже нема...

ПРАЦЮЮЧИ в апараті Спілки письменників України, я постійно бачив, що двері Юрія Михайловича Мушкетика – нашого літературного керманіча – ніколи не зачиняються. Той просить «пробити» видання нової книжки, той хоче одержати більшу квартиру, а той вимагає медалі чи премії. Коротше кажучи, з допомогою Мушкетика довгожителі літератури домагалися власного безсмертя. А чого ж? Вважалося, що Мушкетик може все.
 Якоюсь до нього з несподіваним проханням звернулися керівники Одеської письменницької організації. Їм знадобився... корабель. Мовляв, Одеса стоїть на березі моря, а тому вони не можуть жити і творити без морського лайнера. Причому зазначили, що надіслати корабель із Києва не становить труднощів, адже Дніпро впадає у Чорне море.

Довго не вагаючись, Мушкетик відповів одеситам: «Шановні колеги! Я не займаюся кораблями. У Спілці це питання вирішує тільки Костянтин Кудієвський, позаяк він служив на флоті і пише твори на морську тематику».

Через кілька днів у кабінет Мушкетика приходив схвильований Костя Кудієвський: «Що робити? Одесити з якогось дива просять виділити їм корабель!» Після з'ясування справи і реготу в Одесу полетіла відповідь: «На жаль, кораблів у нашій Спілці вже нема. Два останні кораблі ми віддали сухопутним письменникам Кіровограда і Луганська...»

Микола СОМ.

Архів "зорянського"
 гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

Мал. Анатолія МАГДИНИЧА.

Чи знаєте ви, що...

...газ, який надходить від «Нафтогазу» до споживачів, на виході стає сльозогінним.
 ...коли прикласти до рани гривню, вона загоїться за місяць, а коли прикласти долар, то у 28 разів швидше.
 ...межа бідності пролягає по вулиці Банковій у Києві.
 ...коли тисячу разів повторити: «Жити стало краще й веселіше», підвищення тарифів вас уже не хвилюватиме.

Іван ВОЛОДЬКО.
Житомирська обл.

Думки шкереберть

• А під чию дудку ми танцюємо нашого гопака?
 • У нас такі далекосяжні плани, що ні до чого руки не доходять.
 • Життя не стоїть на місці – воно знає місця.
 • Кожен несе свій хрест, а ми – ще й чужий.
 • Якщо яйце вчить курку, значить, вона з ним носилася, як із писаним.
 • Останнє слово за тим, з кого останні штани зняли.
 • Одягнувши овечу шкуру, Вовк стає Бараном.
 • Найліпші поради дають майбутні зрадники.
 • Ходимо з високо піднятою... ціною.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

• САТИРИЧНИМ ПЕРОМ Різниця

Чинювник за кордоном
 Хоч дбає про своє,
 Та чинить за законом,
 Бо й людям щось дає.
 А наші чинодрали
 На іншу стали путь:
 І вудку відібрали,
 І риби не дають.

Корупційна піч

Хоч і транші нам дають,
 І до траншів додають...
 Та, на жаль, нема у нас
 Жодного відродження.
 Наша корупційна піч
 За одну бюджетну ніч
 Миттю спалює усі
 Грошові надходження.

Олексій БОЙКО.
Вінницька обл.

• І СМІХ І ГРІХ

Ото наженіхався

На прадідівській пічці
 Пригрілися старі...
 Надворі хуга свище,
 Гуде у димарі.
 І порожньо в світлиці,
 В дітей свої діла –
 Вивчають у столиці
 Міграцію з села.
 – А пам'ятаєш, – голос
 Старенька подала, –
 Як люта сніговиця
 Нам маєм розцвіла?
 Кахикав ти під тином,
 А я кризь гострий сніг
 Летіла до багаття
 Гарячих рук твоїх.
 – Було, було, старенька! –
 Заворушився дід.
 – А чом не повернутись
 В меди далеких літ?
 У чоботи влізає,
 Прикрився кожухом...
 – Ти... тее... не барися,
 Як шкрябну під вікном.
 У віхолу виходить,
 Що відьмою луна,
 Шкребе здубілим пальцем
 Жовтавий лик вікна.
 Насправжки вже кахика,
 Ногами дріботить...
 Не поспіша старенька
 Згадають солодку мить.
 Вже поперека ломить
 Підступний сніговий...
 – Ото наженіхався! –
 Бурчить під ніс старий.
 Бурчить і повертає
 У теплий хатній рай,
 А на печі куняє
 Розчулена стара.
 – Чого ж ти не виходиш? –
 Дід мовив, сопучи.
 – А мати не пускають, –
 Почулося з печі.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.